

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1634

Meditatio de peccatorum pœnis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60472)

maiores tamen & feueriores maiori feruore feratur, quia vires suas nemo facile nouerit, nisi ad extremum & summum potentiae peruenerit. Et in omnibus his optimum est, bono vti consilio, & alterius se iudicio subiicere.

MEDITATIO

DE PECCATORVM POENIS.

NOTANDVM PRIMO, Quòd in omni peccato duo reperiantur: vnum est, deseruisse Deum, qui vltimus est finis; alterum, inordinato se affectu ad creaturam aliquam conuertisse. in quibus, vt diximus, tota peccati foeditas consistit. Istisque duabus malitiis rigor punishmentis & poenae respondet.

Et idè primò id euenit, vt is qui Deum deseruit, sit absque Deo; & qui vltimum suum finem fugit, ad illum non perueniat; & qui ad conuiuium inuitatus ire noluit, ex eo non comedat; & qui à Deo recessit, ab illo Deus recedat. Osee 9. *Sed & vae eis, cum recesserint*

G sero

fero ab eis. Et illam vocamus Pœnam damni. Secundò, vt is qui se creaturæ tradidit, damnum etiam cum illâ patitur; & spinis se pungat, qui eas amplectitur; & is qui crudeli domino seruire voluit, eius etiam crudelitatem sentiat. Isaiaë 19. *Et tradam Aegyptum in manus dominorum crudelium.* Et hanc vocamus Pœnam sensus.

NOTANDVM SECVNDO, Quòd ira Dei in peccatoribus peccatisq; puniendis valdè similis sit iræ viri alicuius potentis & zelotypi: qui cum vxorem suam lautissimè, summoq; semper in honore domi suæ habuisset, summo agitur furore, quòd ipsa, eo spreto, cum adultero discesserit: ideoq; Primò, nullius eam rogatu aut intercessione in domum suam admittit; & pessimæ ab adultero tractationi multisq; miseris obnoxiam cum paupertate luctari permittit. Secundò, eam violenter ab adultero separat, ne vel breui istâ voluptate ita amaritudinibus mixtâ recreetur. Tertio, adulterum occidit. Quarto, vxorem
puden-

pudendâ & ignominiosâ morte affi-
 cit: quia, vt dicitur Prouerbiorum c.6.
zelus & furor viri non paret in die
vindictæ, neque acquiescet cuiusquam pre-
cibus, nec suscipiet pro redemptione
dona plurima. Similem modum ser-
 uat Deus in punitione hominum, qui,
 se spreto, qui vltimus eorum finis est,
 turpibus creaturarum amoribus indul-
 gent. Quæ similitudo in Scriptura
 sacra in vsu est; vt apparet Ieremiæ 2.
 vbi clarè ostenditur, quomodo hoc
 sentiat Deus, his seuerissimis verbis:
Obstupescite cali super hoc, & porta e-
ius desolamini vehementer, dicit Domi-
nus. Duo enim mala fecit populus meus:
Me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, &
foderunt sibi cisternas, cisternas dissipat-
as, quæ continere non valent aquas.
 Porrò ad clariorem iræ Dei punitio-
 nisque intelligentiam iuuabunt se-
 quentia.

CONSIDERA PRIMO, Maximam de-
 monstrationem odij, quo in peccatum
 fertur Deus, fuisse in Angelis, quos de

cælis propter vnicum superbię peccatum in infernum præcipites dedit. Vbi valdè notandum, quòd pretiosissimum domus Dei monile, præcipua cæli totius pulchritudo, & quæ speciosissimum Deum maximè referebat imago, propter vnicam superbię cogitationem, velut fulmen è cælo delapsa est; atque adeò ex Principe Angelorum factus est Princeps dæmoniorum, ex speciosissimo omnium turpissimus, ex gloriosissimo omnium afflictissimus: qui gratissimus erat, factus est omnium hostium Dei, qui aut sunt, aut vnquam futuri sunt, maximus. Porrò si huius cladis in aureis illis vasis pretiosissimis vna sola culpa causa fuit; quid de vilissimis vasis luteis, tot peccatorum veneno plenissimis, expectandum?

CONSIDERA SECUNDO, Alterum diuinæ iustitiæ argumentum exhibitum fuisse in paradiso terrestri; vbi primum hominem ad suam Deus imaginem & similitudinẽ creatum collocauerat, omnium hominum parentem ac caput, gra-
tiã

tiâ & iustitiâ originali, immortalitatis quasi veste, aliisque innumeris excellentiis & privilegiis ornatum: quem Deus, propter vnâ inobedientiam ex paradiso in exilium relegatum, ad infinitas pœnas & miseras, ad mortem denique condemnauit. Nec hîc diuina stetit iustitia: eadem enim pœna omnes Adæ posteros inuoluit; qui ex radice infectâ nascuntur filij iræ, in peccatis concepti, iisdemque sunt obnoxij miseriis. Nec post tot sæcula ea est obliuioni mandata iniuria, licet inter tot homines distributa, tantisque pœnis castigata: quinimò quotquot ab orbe condito huc vsque homines flagella passi sunt, & quotquot mortem obierunt, & quotquot in inferno animæ ardent, ardebuntque perpetuùm, sunt quasi scintillæ ab hac primâ culpâ originaliter prouenientes, diuinæque iustitiæ clarissima testimonia.

Quas ergo pœnas & flagella meretur & timere debet homo vilis, propter tam varia quæ commisit peccata; cum propter vnicum solum, in eo qui omnium

hominum pater & caput erat, tot existent feueriffimæ iustitiæ diuinæ argumenta ?

CONSIDERA TERTIO, Vt homines à nouis peccatis non destiterūt, sic Deum à nouis flagellis immittendis non destitisse. Totum vniuersum miserè diluuiò perit. Super quinque illas infandas ciuitates ignem & sulphur de cælo pluit Deus. Core, Dathan & Abiron, cum Moyse impiè concurrere volentes, viuos terra absorpsit. Duo filij Aaron, Nadab & Abiu, propter omiffam aliquam in sacrificio cærimoniam, igne Sanctuarij subitò extincti sunt. Ananias & Saphira in nouo Testamento ob mendacium, quod primo intuitu leue videbatur, inopinatò mortui sunt. Et huiusmodi in diuinis Litteris & Historiis, tam sacris quàm profanis, plurima occurrunt exempla, aliaque quæ ipsi hisce nostris temporibus quotidie videmus. Iuuabit hæc nonnumquam in memoriam reuocare, & cogitare, quòd plurimi, ob minora paucioraque peccata

cata quàm quæ nos commisimus, perpetuùm in inferno ardeant.

CONSIDERA QVARTO, Omnia iustitiæ Dei erga peccatores esse plenissima: affligit enim eos Primò, cæcitate, ignorantia, tenebris spiritualibus, inquietudine animæ & spiritus, remorsu conscientiæ, vt sint tamquam homines, qui extra centrum suum existentes, nusquam firmitatem ac quietem inueniunt. Quæ omnia ad pœnam damni pertinent, respondentq; desertioni Dei, qui est vera lux, gaudium & centrum cordis. Secundò, affligit eos infirmitatibus, paupertate, infamiâ, litibus, aduersis casibus, & luctuosâ morte, &c. (ita nimirum illis à rebus creatis soluitur) respondentque pœnis sensus: quibus si addas impatientias, diffidentias & desperationes quibus vexantur, erit quasi species aliqua inferni. Cum ergo tot intra & extra nos iræ Dei argumenta percipiamus, cur eum non timebimus? & iram eius contra peccata non apprehendemus? Si iudex aliquis,

qui seueritatis suæ & iustitiæ reos puniendo frequenter signa dedit, malefactoribus ita horrore sit, vt in ipsius conspectum prodire non audeant; quomodo nos coram Deo apparere audebimus, qui tot eius & tam frequentes iustitiæ effectus tamque manifestos experti sumus?

CONSIDERA QUINTO, Huic poenæ aliam in hac vitâ succedere, quæ est mors. Vbi supponendū, quòd omnibus hominibus certò sit moriendum; verum incertissimam esse mortis horam, etiamsi hinc spem faciat, quòd post multos annos futura sit, inde spem diuturnioris vitæ præscindat. Vbi ergo ocyùs seriusque ea hora venerit, animaduertendum quo in peccatorem Deus rigore vtatur, omnibus eum bonis, amicis, officiis & dignitatibus, omnibus suis recreationibus, pulchritudine, & corporis viribus, & tandem, quâ nihil charius est, vitâ ipsâ spoliando: sic eum generali vnâ omnium suorum bonorum confiscatione puniens, & ab omnibus,

qua-

quarum ipse amoribus irretitus vivebat, creaturis violenter eum, absque spe vniquam ad illas redeundi, separans; ne vel ad tempus transitoriâ illâ se voluptate oblectare possit. Cùm ergo tali modo à creaturis auellendi simus, quare nunc tantoperè illis adhæremus, nisi fortè vt tum in illâ auulsione plus doloris & pudoris sustineamus? Quò tum misera illa & infelix anima fugiet? quod tum refugium, quemque protectorem, cùm Deo in iudicio particulari tot grauata peccatis offeretur, inueniet? grauissimè tum accusabitur, quòd inuitata dum viueret ad Dei gratiam, & vt ei reconciliaretur, venire contempserit; & tum iustè à Deo deseretur, quæ Deum iam prior deseruit: sicque à Deo miserè fugabitur expelleturque, nullius vniquam intercessione reditura.

Quia zelus ac furor viri non parcat in die vindictæ, neque acquiescet cuiusquam precibus.

CONSIDERA SEXTO, Hanc pœnam sequi aliam non minùs grauem, quæ est

G 5 iudi-

iudicium vniuersale : postquam enim Deus creaturas suas tulerit sustinueritq; propter Electos , in illo die iram & furorem exacuet in odium adulterij maiorum, & in peccatorum , quæ propter illas commiserunt , vindictam . Sicut maritus in die vindictæ quam de adulterio sumit , occidit adulterum , vestes omniaque pretiosa comburit , hortos euertit & destruit, omnemque iram & furorem in omne illud quod iniuriæ infamiæque ei irrogatæ quoquo modo particeps fuit, effundit; sic erit in die illâ: huc enim refertur terre motus, mugitus maris, solis obscuratio, stellarum lapsus, & totius mundi exustio. *Cùm igitur hæc omnia dissoluenda sint, quales oportet vos esse in sanctis conuersationibus & pietatibus, exspectantes & properantes in aduentum diei Domini, per quem cali ardentis soluentur, & elementa ignis ardore tabescent ? 2. Petr. 3.*

Et, quod mirandum est, cùm omnia illo die consumentur , sola hominum corpora resuscitabuntur & regenera-
bun-

buntur ; quia cùm maximè participa-
 rint de offensâ Dei , eiùque causam de-
 derint , æquum est vt hoc non solùm
 luant pœnâ mortis æternæ , sed & vi-
 uant , quo mortem eam æternam sen-
 tiant. Maiórne Dei ira esse potuit,quàm
 quòd non tantùm vitam tollere , mor-
 temque immittere voluerit , sed quòd
 mortuis vitam det, vt sic viuâ eos mor-
 te puniat ? hoc enim modo occidit &
 consumit, nec tamen mortis ipsius sen-
 sum & dolorem tollit. Hinc sequitur
 Iudicis sententia, in quâ de tam variis &
 multiplicibus peccatis rei facti, omni-
 bus , à maximo vsque ad minimum,
 benè perpensis & examinatis, aliam pœ-
 nam non accipient , quàm eam quam
 ipsi sibi suis peccatis præscripserunt: quæ
 est 1. à Deo in æternum reici, quem
 ipsi spreuerunt, & deseruerunt. *Disce-
 dite à me maledicti.* 2. Damnum crea-
 turarum sensu percipere, quas ipsi ama-
 runt. *In ignem æternum.*

CONSIDERA SEPTIMO, Horrendam
 istius pœnæ executionem, quæ fiet in in-
 ferno

ferno per totam eternitatem: vbi maximum tormentum erit, versari in perpetuis tenebris, separari ab ultimo fine, à quo ipsi voluntariè recesserunt, ad quem tum, vt vellent, non poterunt reuertì; cum perpetuo remorsu & dolore, quòd tantum perdiderint bonum, & tam insignes illud consequendi sibi elabi sint passi occasiones. Hinc sequitur pœna sensus: quâ, iusto Dei iudicio, creaturæ omnes, quibus in hac vitâ fuit delectatus, ipsum cruciabunt; & sensus, qui eius voluptatis fuere instrumenta, iam erunt tormenti. Vnde magna se offert materia considerandi omnia quæ in hac vitâ valdè affligunt & pungunt sensus: illa enim omnia maiore vi & impetu in damnatos in inferno irruent. & hæc est vindicta quam Deus sumet de iis, qui, se spreto, creaturas amplectuntur. Nec hæc tragedia finem capiet per totam æternitatem.

CONSIDERA OCTAVO, In hac punitione non respicere Deum personas, nec multis

multis opus esse peccatis : vnum enim peccatum mortale ad omnia dicta tormenta sufficit. Et in hoc vim facit sanctus Pater noster in omnibus Punctis Exercitij de tribus potentiis ; cum vnicum Angelorum peccatum eos daemones fecerit ; vnica primorum parentum inobedientia tantam in mundo stragem ediderit : qui & ipsi easdem illas æternas sustinuisent pœnas, si pœnitentiâ culpam eam non diluissent. Et propter vnicum peccatum mortale, multi iam ardent in inferno : vt hinc certò sciamus , cum tantus sit nostrorum defectuum excessus , & tanta personarum nostrarum inæqualitas, nullam nos vanæ alicuius præsumptionis ansam habere ; sed necesse esse , vt per veram pœnitentiam securos nos reddamus.

Finis ergo huius Exercitij

Primus est, Timor Dei: quia *horrendum est incidere in manus Dei viventis.*
ad Hebr. 10.

Secundus, Opportuna ac velox cum
Deo

Deo reconciliatio, qui nos in gratiam recipere paratus est: iuxta illud Ieremix 3. *Vulgò dicitur: Si dimiserit vir uxorem suam, & recedens ab eo, duxerit virum alterum, numquid reuertetur ad eam ultra? Numquid non polluta & contaminata erit mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus multis; tamen reuertere ad me, dicit Dominus, & ego suscipiam te.*

QVARTVS DIES.

De fine primæ Septimanæ, & initio secundæ.

FInis primæ Septimanæ est, contritio & dolor de peccatis commissis, & animæ purgatio ab iisdem: & sic pertinet ea Septimana ad viam quæ vocatur Purgatiua, sicut dicit S. Pater noster in Annot. 10. inter 20. primas. Media, quibus in illâ utimur, sunt, Examen conscientiæ, Confessio, Pœnitentia vel corporis castigatio, & Meditatio. Materia Meditationis est,

i. Finis